

9/2016

XEB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Joe Haldeman

Víc než jen součet částí

Andrej Livadnyj

Setkání s Bohem

Jason Sanford

Čím je písek,
když ne očištěnou zemí?

ČESKÉ POVÍDKY

Eliška Hřebenářová

Dáma, pro kterou se vraždí

Olga Nolčová

Dvojí krev

PUBLICISTIKA

Petr Brok

Brány Skeldalu

Michaela Mráčková

Jazykové postřehy
ze světa české SF povídky

Jason Sanford

Nepřehlížejte kanadskou sci-fi a fantasy

Roman Bilek

Divák ve spárech
distribučních společností

Cena: 95 Kč – 4. eura

9 771804 660004

Michael Swanwick
Den krakena

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.

po celý rok 2016

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Den krakena	3
Joe Haldeman: Víc než jen součet částí	7
Andrej Livadnyj: Setkání s Bohem	13
Jason Sanford: Čím je písek, když ne očištěnou zemí?	24

Domácí SF

Eliška Hřebenářová: Dáma, pro kterou se vraždí	31
Olga Nolčová: Dvojitý krev	47
Tomáš Miklica: Nepřipojení a nekonvertování	59

Publicistika

Michaela Mráčková: Jazykové postřehy ze světa české SF...	59
Petr Brok: Brány Skeldalu	60
Jason Sanford: Nepřehlížejte kanadskou sci-fi a fantasy	63
Roman Bílek: Divák ve spárech distribučních společností	64

Fantastická věda

Rekordní Bardarbunga; Nezničitelné mosty; Nové viry u lidí pokousaných gorilami; Planeta tří slunců;	62
---	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Očista: Volební rok; Alenka v říši divů: Za zrcadlem; Zhasni a zemřeš; Půlnoční dítě; <i>Aliance</i> ; <i>Klapka!</i>	67
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Karolina Francová: Konstantynův efekt; Stephen King: Bazar zlých snů; Robert McCammon: Bitevní hranice Země; Krocení sopek: Fantastické příběhy z jihovýchodní Asie; Joshua Dalzelle: Válečná loď; P. W. Singer & August Cole: Třetí světová válka; Otomar Dvořák: Sekera strážců; Edward Carey: Smetištejn, Kronika rodu Iremongerů, Kniha první; Robert E. Howard: Černý kámen; Jamie Sawyer: Artefakt; M. Hautala: Bába Motyka; Carlos María Domínguez: Dům z papíru; Plášt'; <i>Nové knihy</i>	72
---	----

Šéfredaktor

Vlado Říša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 9. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Marianna Alferova

Záchody

Možná by se vám mohlo zdát, že toto téma je pro literární SF měsíčník nevhodné. Nicméně při čtení jedné zprávy v denním tisku jsem si vzpomněl na velmi zajímavou přednášku, kterou jsem vyslechl v Chotěboři před mnoha lety. Hlavní pořadatel Vašek Pravda tehdy zajímavě hovořil o místnostech, které se nikdy neobjevily na obrazovce televizí či plátnech kin v kultovní sérii Star Trek.

Mnohokrát mě napadlo, jak by to vlastně bylo zařízené kdekoli ve vesmíru, kdy by se tu vyskytovaly rasy inteligentních bytostí o nejrůznějším množství pohlaví. Pokud mě paměť neklame, tak nejvíce se jich vyskytovalo v jedné povídce a bylo jich dvacet pět. Představa dvaceti pěti typů záchodů je velmi zajímavá, už třeba jen proto, jak by se od sebe odlišovaly. Jaké piktogramy by bylo potřeba vymyslet, aby nedošlo k omylům.

My už máme v okolí (např. Německo) třetí pohlaví rovnoprávné s dvěma obvyklými. Nicméně třetí typ záchodu jsem ještě nikde nezaznamenal. Nyní Obamova administrativa (jak jsem kdesi se dočetl) šla ještě dál. Uznala ve své „superkorektnosti“, že muži cítící se ženami či ženy cítící se muži mohou navštěvovat místnosti primárně určené druhému pohlaví. Jak výhodné pro voyeury, pubertáky a bohužel také úchyly, kterých bude asi mnohem víc než těch opravdových nešťastníků, kteří se narodili ve špatném těle. Ti nyní budou moct docházet na dámské záchodky, sauny... pod záminkou, že se cítí být druhým pohlavím. Jak si s tím poradí třeba policie? Asi nijak.

Nicméně je to možné vyřešit poměrně jednoduše (alespoň u těch záchodů), když totiž kabinky budou zcela oddělené (okotěsně, pachotěsně, zvukotěsně a pod.) a nebude na nich panáček, panenka ani cokoli j něho, snad jediné to WC přežije.

Raději se vrátím ke sci-fi.

Je stejně zajímavé, jak se autoři ve svých vizích budoucnosti usilovně vyhýbají těmto útulnými místnostkám, kde, podle mnoha lidí, člověk nejčastěji přichází na geniální, nebo alespoň dobré nápady.

Vlado Ríša

Uzávěrka 35. ročníku Ceny Karla Čapka

Československý fandom vyhlašuje 35. ročník literární soutěže **Cena Karla Čapka**. Její uzávěrka se blíží, své práce žánru sci-fi, fantasy nebo hororu s fantastickými prvky psané česky nebo slovensky můžete posílat do 30. listopadu 2015. Podrobnosti naleznete na stránkách Fandomu www.fandom.cz v sekci CKČ, kde je o soutěži několik článků. Blížší informace podá též administrátorka soutěže Jiřina Aquila Vorlová, e-mail AQUILA@ALTAR.CZ nebo AQL@SE-ZNAM.CZ.

Parcon/CONiáš

24. 9. 2016

Tradiční knihovni con slaví deset let existence. A navíc je letos spojený s Parconem. Těšit se můžete na tradiční bohatý program, knihy, doprovodné akce, páteční piknik, když se vše podaří, tak i zahraničního hosta, knihy, příjemné místo v centru Prahy, zkušenost, knihy, nadšení, knihy...

Více podrobností na stránkách knihovny nebo na facebooku <http://www.facebook.com/conias.knihovna>

Městská knihovna v Praze Mariánské náměstí 1 Praha 1, ČR

Míla Linc miloslav.linc@mlp.cz

Eroticon

1. 10. 2016

Eroticon je dnes již kultovní nezávislá akce s dlouholetou tradicí pro všechny příznivce sci-fi a fantasy, zaměřená nikoli jen na erotická témata.

Letos již potřinácté nabízíme zábavu všem nadšencům i zvědavcům. Jako vždy bude pro návštěvníky připraven bohatý program.

Místem konání letošního třináctého ročníku Eroticonu jsou prostory karlínského Studia DK, které je typické svým alternativním a komorně působícím interiérem. Fandíme svobodnému uměleckému projevu a podporujeme jej nejen slovy.

Tato akce není doporučena pro účastníky mladší 15 let.

FB: <https://www.facebook.com/events/246825449008277/>
Divadlo Kámen Nekvasilova 2 Praha, ČR
Eroticon info@eroticon.us

IstroCON

16. 9. – 18. 9.

XXIX. ročník mezinárodního festivalu IstroCON 2016 vám ponúka 3 dni strávené na podujatí s bohatým programom. Počas nich bude paralelne prebiehať: premietanie zaujímavých filmových trhákov sekcie sci-fi, fantasy a horor, literárne súťaže a prednášky, hranie kartových a stolných hier (World of Warcraft, Warhammer, MTG, Pokémon, Yu-gi-oh, Osadníci, Puerto Rico),

příjemné posezení s přáteli v čajovně, bare nebo restaurácii

FB: <https://www.facebook.com/istrocon>

FB: <https://www.facebook.com/events/1113972378623896/>
Dk Ružinov, Ružinovská 28 Bratislava, SR

Comics Salon

16. 9. – 18. 9. 2016

XIII. ročník mezinárodního festivalu Comics SALÓN 2016 vám ponúka 3 dni, počas nich bude paralelne prebiehať: prezentácia a výstava comicsu a výtvarných diel,

sekcia anime, comicsu, mangy a hier, besedy a príspevky o japonskej kultúre, turnaje a hranie najnovších počítačových hier,

odborné prednášky a workshopy na tému anime, mangy, hier, komiksu a pop-kultúry,

súťaže o ceny v karaoke, cosplay, DDR, kreslení, hrách...

FB: <https://www.facebook.com/comicssalon>

FB UDÁLOST: <https://www.facebook.com/events/242039269467238/>

Deskofobie Live

15. 9. – 18. 9.

Festival deskových her Deskofobie LIVE je určen pro všechny příznivce pořadu Deskofobie, a nejen pro ně. Se zaměřením na moderní společenské hry chceme nabídnout bohatou zábavu na celý víkend pro všechny, kteří se chtějí bavit.

Soutěže, turnaje, přednášky, promítání, panelové diskuze a mnohé další!

FB stránka: <https://www.facebook.com/events/1510646929241784/>
Rekreační středisko VALCHA Počátky 336 Počátky, ČR

tva@deskofobie.cz tva@deskofobie.cz

ŽižCON

23. 9. – 25. 9.

ŽižCon je festival rolových a deskových her, který se koná v netradičních prostorách jediného kostela Československé církve husitské na Žižkově, což mu dává unikátní atmosféru. První ročník proběhne ve dnech 23. až 25. září 2016.

Vzhledem ke komornímu charakteru festivalu preferuje systém „udělej si sám“, díky svému nekomerčnímu zaměření totiž spoléhá na zapojení účastníků. Návštěvníky čeká bohatý program plný rozličných aktivit a přednášek a v rámci některých navštívíte i temná zákoutí Žižkova. ŽižCon navazuje a posouvá dál úspěšné dlouhodobé projekty jako například PraGoFFest, Deskohraní a GAMEcon.

FB stránka: <https://www.facebook.com/events/1547948515507701/>
Žižkostel; Náměstí Barikád 1; Praha
zizcon@seznam.cz

Den krakena

(DAY OF THE KRAKEN)

Jednoho chladného a mlžného rána během Falešné války – podivného období, kdy byla Británie oficiálně ve válce s impériem Mongolského čaroděje, ale k žádnému vážnému vojenskému střetu dosud nedošlo – stáli sir Tobias Willoughby-Quirke a jeho přidělec, *Kapitänleutnant* Franz-Karl Ritter, na břehu Temže a pozorovali člun plný lodníků, kteří z vodní hlubiny vytahovali okovanou dřevěnou truhlici. Potápěč, jenž dříve k truhlici přivázal lano, se choulil na zádi člunu pod několika příkrývkami.

„Jak byla objevena?“ zeptal se Ritter. Jeho vlk Freki mu tiše a ve střehu seděl u nohou.

„Pouhopouhou náhodou,“ odpověděl sir Toby. „Muže, kteří ji hodili do řeky, zahlédli nějaký příbřežní sběrači.“

„Příbřežní sběrači?!“ zvolal Ritter překvapeně. „Ty otrhané děti, které se hrabou v naplaveném bahně a hledají železný šrot?“

„Jistě. Přátelení se s takovýmito bytostmi je jedním z mých malých projektů. Pár bočníků chleba měsíčně koupí člověku mezi chudými mnoho pozorných očí. Sledovali ty dva muže, a i když jednoho ztratili v davu, druhého vystopovali až k místu, kde byl ubytovaný. Protože věděli, že za takovou informaci zaplatím, přišli s tím za mnou. Poslal jsem tam agenta, ať toho chlápka vyslechne, ale ten si, aby nemusel čelit výslechu, raději vystřelil mozek z hlavy. Což výrazně zvýšilo mé podezření.“

Konečně byla truhlice vyvečena na pevnou zem. Na dělnících byla vidět úleva, že už to mají za sebou. „Možná by bylo lepší, kdybyste zavolal lidi od výbušnin, pane,“ řekl jeden z nich siru Tobymu. „Mohlo by tam být cokoliv.“

„Nemyslím, že by to bylo nutné,“ prohlásil Ritter. Jedním plynulým pohybem vytáhl z pouzdra pistoli, kterou vždy nosil připravenou a nabitou, přiložil ústí hlavně k zámku a zmáčkl spoušť.

Kousky kovu se s hlasitým třeskutím rozletěly do všech stran.

Ritter odklopil víko truhlice. Uvnitř ležely světlé sféroidy o průměru asi jedné stopy pokryté průhledným slizem. „Krakení vejce,“ řekl. „Kdyby nebyla objevena, do šesti měsíců by byla řeka těmi nestvůrami zamořená a Londýn by byl jako přístav k ničemu.“

Sir Toby se obrátil k lodníkům, kteří z pochopitelných důvodů vypadali vyplašeně, a zahřimal: „Všichni jste odvedli skvělou práci! Máte mé svolení říct svým manželkám a přítelkyním, že jste zachránci celého města, a máte nárok na takovou odměnu, jakou ženy hrdinům tradičně nadělují.“ Několik ostře řezaných obličejů se roztáhlo v úsměvu. Jeden z mužů se nahlas zasmál. Sir Toby vyhrabal peněženku a podal jejích kapitánovi několik bankovek. „Máte také nárok na jeden či dva drinky, na můj účet.“

Tím si vysloužil srdečné provolávání slávy. S žoviálním úsměvem sledoval, jak se muži hrnou zpátky do člunu, odrážejí a mávají mu, zatímco jejich plavidlo míří po proudu směrem k tavernám. Pak se otočil ke svému přidělcovi a pravil: „Co to bylo za zpropadený nápad? Málem jste ty ubohé muže vylekal na smrt. Polovina z nich byla přesvědčená, že truhlice obsahuje výbušninu.“

„Při výkonu služby je část mých myšlenek neustále uvnitř Frekiho mysli. Dokázal čichem docela přesně poznat obsah truhly. Neexistovala možnost, že by došlo k výbuchu.“

„Rittere,“ řekl sir Toby, „jsou chvíle, kdy si myslím, že jste – až na neznalost lidského chování a naprostý nedostatek smyslu pro humor – materiálem na prvotřídního pobočníka.“

„Já mám vynikající smysl pro humor,“ namítl Ritter pobouřeně.

„Skutečně? Nesmím zapomenout nechat vás někdy vyprávět nějaký vtip, abychom tuto hypotézu prověřili. Prozatím chci, abyste zůstal u truhlice na stráži, než seženu vůz, jenž ji odveze do zbrojnice. Poté se hlaste v mé kanceláři. Dnes panuje klid, avšak sabotéři udeří znovu, a to naprosto odlišným způsobem.“

„Jak to víte?“

„Protože přesně to bych je nechal udělat, kdyby to byli moji lidé.“

Když se Ritter zbavil krakeních vajec, rozhodl se, že se do práce vrátí oklikou. Zastavil se v prodejně tabáku a po neuspěchané inspekci zboží si koupil balíček doutníků. Pak se loudal dál do pekárny, kde si k obědu koupil vepřové pirohy a zastavil se u řezníka pro odřezky, jež Freki přijal s velkým nadšením. Až když se dostal ke skutečnému cíli své cesty, zjistil, že si pro tak loudavou procházku vybral špatný den.

Dočasně prostory propůjčilo siru Tobymu Ministerstvo války, proto Rittera nepřekvapilo, když zjistil, že je předpokoj přecpaný vojáky v různých typech uniforem. Byli tam však také civilisté, plačící ženy a cholericí muži dožadující se široké škály činů, jejichž smysl Ritter nedokázal z té změti hlasů vymotat. Když jej spatřil Willice, dlouhodobě trpící sekretář sira Tobyho – štíhlý, oděný v černi a skoro bezpohlavní – zatvářil se úlevně a aniž by se Ritter musel na cokoliv ptát, sdělil mu: „Mongolský čaroděj postupuje na Berlín s obry a letkami wyvernů. Mezitím... ach, běžte dovnitř, běžte dovnitř! Sir Toby vám všechno vysvětlí,“ a máváním jej zahnal do kanceláře, načež za ním zabouchl dveře.

Sir Toby vzhledl od svého proslulého neuklizeného stolu. „Rittere! Kde jste, ve jménu Cernunnose, byl? Neodpovídejte. Naši sabotéři se činili. Dnes ráno bylo z veřejných míst jedno po druhém uneseno pět dětí – všechno dívky. Ve všech případech měly s sebou dozor, který však nevysvětlitelně dovolil, aby byly děti zataženy do kočáru, aniž by cokoliv podnikl.“ Vytáhl ze šuplíku mapu Londýna a zakreslil na ni pět křížků. „Tohle jsou místa, kde došlo k únosům. Vidíte ten vzor?“

„Jsou rozmístěná v podivně pravidelných rozestupech... možná body na kružnici?“ řekl Ritter pochybovačně. Pak si v duchu nakreslil mezi nespojenými křížky čáry: „Ach! To je pentagram.“

„Obrácený pentagram. Představte si kolem něj kružnici a máte ho kompletní. Představte si druhou větší kružnici těsně kolem té první a máte Bafometovu pečeť. Což znamená...?“ Sir Toby našpulil rty a pozvedl obočí, jako by byl učitelem mámícím odpověď z jednoho ze svých pomalejších žáků.

„Lidská oběť. To je ale příšerné.“ Na rozdíl od čarodějnictví byla démonologie jenom pověřivým nesmyslem. Veškerý výzkum dokazoval, že prostě a jednoduše nefunguje. „Koho by vůbec něco takového napadlo? K čemu by to bylo?“

„Á. Teď se dostáváme k podstatě věci.“ Sir Toby vytáhl pruh šarlatového hedvábí dlouhý asi dvě stopy, na kterém byly vyšité zlaté kříže a na jehož obou koncích visely zlaté ozdobné střípce. „Na místě pátého, a jsem přesvědčený, že posledního únosu, bylo zanecháno toto. Možná poznáte, o co jde.“

Po zběžné prohlídce Ritter prohlásil: „To je manipul, součást roucha, kterou má kněz na levé paži během bohoslužby. Římskokatolický kněz, pochopitelně – anglikánský by ho měl delší. Barva je vyhrazená pro jisté sváteční dny, včetně těch připadajících na mučedníky a nevíňátka. Určitě se nedomníváte, že by se po Londýně proháněl zástupce církve v kompletním liturgickém oděvu, který unášá děti z ulic. Taková představa je absurdní.“

„Nechápete, jak funguje psychologie davu. Až budou nalezena těla těch dívek, rituálně zavražděná na katolickém oltáři, nikdo nebude přemýšlet logicky. Dojde k nepokojům. Budou hořet kostely. Tohle může mít za cíl jediný: vyvolat náboženský svár v době, kdy je jednotnost národa naprosto stěžejní. Musíte ty dáblý najít, Rit-

tere. Zachraňte děti, jestli ještě není pozdě. Ať už uděláte cokoliv, odhalte, že jsou lidé stojící za tímto spiknutím cizími agenty. A udělejte to ještě dnes.“

Ritterova mysl uháněla o závod. Jestli je to práce stejných sabotérů jako v případě krakeních vajec, pak jejich operační základna nebude daleko od řeky. „Budu potřebovat seznam všech prázdných nebo opuštěných budov v okruhu půl míle kolem Temže, které nějak souvisí s katolickou církví.“

Sir Toby zvedl z vrchu hromady ručně popsaný list papíru a podal mu ho. „Jděte.“

Ze všeho nejdřív – poté, co si na celý den pronajal drožku (i když si vůbec nebyl jistý, jestli mu to bude proplaceno) – se Ritter vrátil do svého bytu a převlékl se do civilních šatů. Pak začal systematicky navštěvovat budovy, které mu sir Toby sepsal, zkoumal jejich okolí a zpovídal sousedy. Byla to pomalá práce, protože se příležitostně musel do budovy vloupat, aby se ujistil, že je neobydlená. Krotl však svou netrpělivost a nutil se puntičkářsky prozkoumat každé místo, aby nepřehlédl nějakou zásadní stopu.

Když se na město začal snášet soumrak, odškrtnul si Ritter poslední místo na seznamu. Hromadilo se v něm trpké zklamání, avšak potlačil je. Místo toho si prošel seznam bývalých opatství, odsvěcených kostelů, kaplí rozpadlých usedlostí a podobných staveb a v duchu je všechny ještě jednou navštěvoval, aby zjistil, jestli nemohl něco přehlédnout.

Dvě položky před koncem seznamu narazil na něco, co ho okamžitě zarazilo. „Drožkáři,“ řekl Ritter. „Navštívili jsme někdejší převorství v Millbanku?“

„Ano, pane. Tuhle ne tak dávno to bylo.“

„Zvláštní. Vůbec si na to nevzpomínám.“

„No, to mě nepřekvapuje, pane. Když jste se odtamtud vrátil, vypadal jste pořádně otřeseně, jestli víte, jak to myslím. Musel jsem se vás třikrát zeptat, kam pojedeme dál.“

„Zajímavé,“ řekl Ritter. „Odvezte mě tam zpátky. Tentokrát ovšem zastavte drožku asi tak jeden blok daleko a pozorně mě sledujte.“

Převorství v Millbanku byla podsaditá středověká budova vynikající prázdnou mimořádnou krásou, která jednu dobu sloužila jako pivovar, než byla nadobro opuštěna. Ritter zabušil na přední vchod. Zprvu se nedostavila žádná reakce, ale zrovna když už sahal pro paklíče, otevřela dveře žena středního věku oděná v něčem, co vypadalo jako hábit jeptišky. Měla ostré rysy, a když ho spatřila, oči se jí na okamžik rozšířily. „Ano?“

„Dobrý večer, paní. Jmenuji se Ritter a byl jsem vyslán vysoce postaveným německým džentlmenem, abych našel jeho dceru, která utekla z domova. Vystopoval jsem ji do této části města, a tak chodím ode dveří ke dveřím –“

„Tady s vámi nikdo mluvit nebude.“

„Možná že –“

„Jděte pryč.“ Žena mu zavřela dveře před nose.

Ritter se bez nejmenšího zaváhání otočil a odešel.

„Pane! Pane! Proberte se, pane!“

Ritter se kolem sebe omámeně rozhlédl. Jeho drožkář s ním trásl a on neměl nejmenší ponětí, kde je ani jak se tam dostal. Poslední, na co si vzpomínal bylo, jak stojí u dveří převorství. Teď byl nevysvětlitelně o několik bloků dál.

„Dovolte, abych vám pomohl zpátky do drožky, pane,“ vyzval ho drožkář.

Ritter se ovládl a zavrtěl hlavou. „Otevřete dvířka, aby mohl ven můj vlk, a pak můžete odjet. Dnes už vaše vozidlo potřebovat nebudu.“ Vyhrabal z kapsy dva šilinky. „Vezměte si je. První je poděkováním za to, že jste mě probral. Ten druhý je platbou za vyřízení ještě jedné záležitosti. Vraťte se tam, kde jste mě vyzvedl, a chtějte mluvit se sirem Tobym. Řekněte mu, aby okamžitě vyrazil do millbankského převorství se všemi muži, které má.“

Když drožka odjela, zašel Ritter do krámků se svícemi a koupil si včelí vosk za jednu pencí. Cestou zpátky k převorství ho hnětl v rukách, dokud nebyl dost měkký, aby se z něj daly vytvarovat dva špunty do uší. Tím se ochránil před mentálními silami čarodějky – protože čím jiným mohla být? – uvnitř. Pak odvedl Frekiho k zadní straně budovy.

Ačkoliv bylo převorství – pozdější pivovar – dlouho neudržované, i ve své zchátralosti to byla pevná stavba, do níž by nebylo snadné se vloupat. Jenže všechno sklo v jednom z jeho malých oken bylo nedávno rozbito – střepliny ležely na zemi pod ním – a tlusté dubové dveře byly ponechány odemčené.

Ritter do nich opatrně strčil, aby se otevřely.

Místnost za nimi musela být původně kuchyně. Na jednom jejím konci bylo ohromné ohniště a zdi se nad hlavou sbíhaly do kamenné klenby. Z místnosti bylo odstraněno všechno hořlavé, kromě pečlivě vyskládané hromádky tvořené starými pergamenovými záznamovými knihami, volně seskládanými společně s naprosto vysušenou tapiserií a rozbitými dřevěnými sudy, která se nacházela přímo pod vytlučeným oknem. Nedaleko stály dva kovové kanystry. Ritter nepotřeboval Frekiho citlivý čich aby poznal, že obsahují naftu, bezpochyby zamýšlenou jako urychlovač k podpálení.

Trvalo by jenom okamžik polít hromádku naftou a založit tak požár, kvůli němuž by se sem seběhlo celé okolí, a budova by přitom nedoznala žádných vážných škod. Jakmile by byli sousedé uvnitř, něco by je – kdyby byl Ritter jedním ze sabotérů, použil by umělecky naaranžovanou krvavou stopu – vlákalo dál dovnitř. Aby tam objevili...

Soustředil své myšlenky na Frekiho smysly. Z hlubin budovy sem doléhal šramot mlčky pracujících lidí. A trochu dál za ním byl slyšet dětský pláč. Jinak panovalo ticho.

Freki poslechl nevyslovený rozkaz a tiše vykročil. Ritter šel za ním klikatými chodbami do kaple. Uvnitř byli dva muži a žena, všichni na kolenou, zaměstnaní malováním propracovaného pentagramu na podlahu před oltářem. Kolem dvojitého kruhu a mezi hroty pěticípé hvězdy byla napodobeninou latiny napsána jména démonů a papežů.

Ritter vytáhl pistoli a řekl: „Všichni jste zatčeni.“

Sabotéři vyplašeně vzhledli. Žena přeskočila pohledem z Rittera na vlka. Měl právě tolik času, aby si uvědomil, že beztvářý černý oděv, který má na sobě, a šátek představující pokrývku hlavy *nejso* součástí hábitu jeptišky, ačkoliv byly zjevně zamýšleny tak, aby si je jako hábit jeptišky pamatoval každý, kdo by ji zahlédl, když řekla: „Ani hnout. Oba dva.“

Vlk i jeho pán ztuhli. Ritter se proklel, že se nestáhl z Frekiho myslí předtím, než ohlásil svou přítomnost.

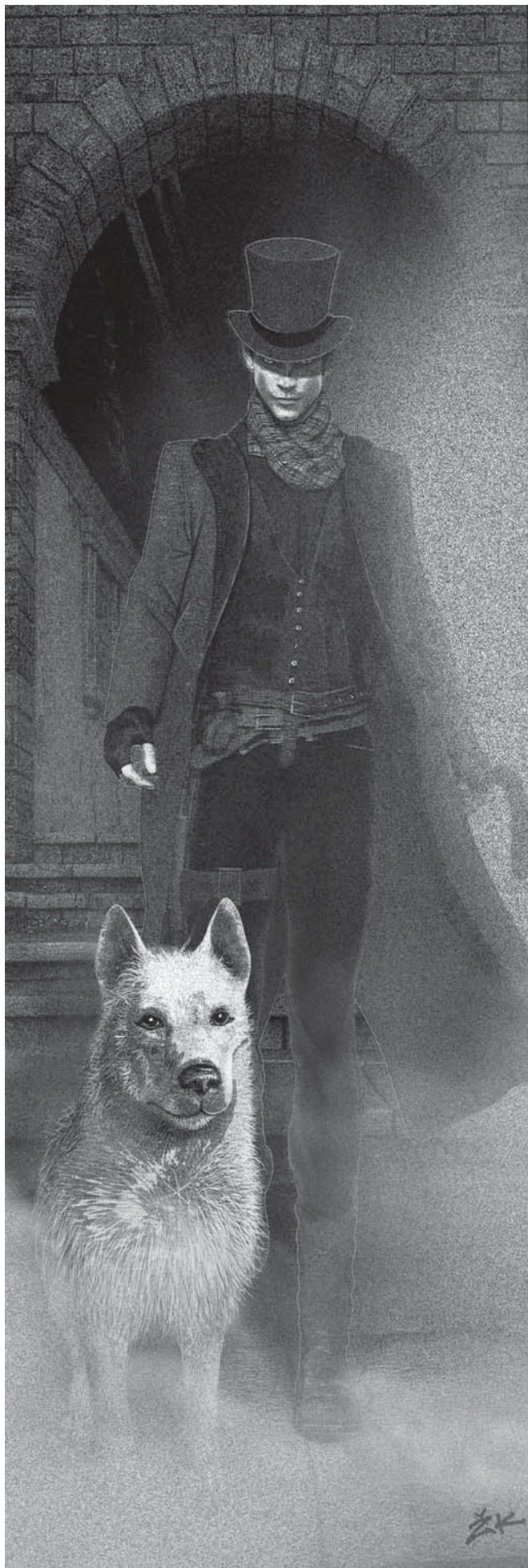
Žena se zvedla. „Položte pistoli na zem a odstraňte si z uší ty voskové špunty,“ nařídila. Pak, když poslechl: „Jste určitě chytrý muž, jinak byste tu nebyl. Řekněte mi, co byste chtěl vědět, kdybyste byl na mém místě.“

„Jsem jediný, kdo ví, že tu jste. Brzy ovšem přijdou další. Nejdříve za půl hodiny, nejpozději za hodinu,“ slyšel se s hrůzou říkat Ritter.

„To je dost času,“ reagovala žena. „Olegu, postav na oltář kalich a ciborium a rozházej kolem hostie. Mikhaíl a já dokončíme výzdobu.“

Bez ušních ucpávek slyšel Ritter dětské vzlykání docela zřetelně. Drželi je v nějaké místnosti poblíž. „Prozradíte mi své jméno, abych vás mohl oslovovat zdvořile?“ zeptal se.

„Ne.“

„V pořádku, v tom případě budu upřímný. Pokud ihned odejdete, můžete vy i vaši druhové docela dobře uniknout. Jestli zůstanete, abyste pozabíjeli děti, skoro určitě vás chytí.“

Žena pokrčila rameny a pokračovala v práci.

Fňukání v nedaleké místnosti se před nějakou dobou ztišilo. Ted znovu nabylo na síle, když jedna z dívek začala kvílet a ostatní se k ní připojily. Ritter svraštil obličej. „Paní,“ řekl, protože nevěděl, jak jinak ji oslovit. „Ani vy ani já nejsme krutí lidé. Oba jsme vojáci. Děláme, co musíme dělat, jakkoliv je to nechutné. Vy ty děti zabijete. Žel bohu, nemůžu vám v tom zabránit. Ale dokud jsou naživu, není nutné, aby byly nešťastné. Odvedte mě k nim a já je uklidním.“

Sabotéři se na sebe podívali.

„Když už nic jiného, bude tu větší ticho,“ dodal Ritter.

Proběhl mezi nimi nevyslovený souhlas. Falešná jeptiška vytáhla ze skryté kapsy kruh s klíči. „Pustím vás do místnosti, kde je držíme. Nepokoušejte se ji opustit. Nejste náhodou katolík?“

„Samozřejmě, že ne. Jsem pochopitelně luterán.“

„Škoda. Stejně ale, až vás najdou s podříznutým hrdlem a obklopeného mrtvolkami, budou si o vás všichni myslet jen to nejhorší.“

Místnost byla kdysi kancelář, možná patřila matce představené. Nyní byla jenom stínem své zašlé slávy. Světlo sem pronikalo malým oknem s vitrážovým sklem umístěným vysoko na zadní zdi. Byla na něm zobrazená holubice, ze které vyzařovaly prameny slávy. V přítomí pod oknem se nacházelo pět holčiček, tři stály, dvě nešťastně polehávaly na podlaze.

Když za ním zavřeli a zamkli dveře, Ritter řekl: „Děti! Co má znamenat všechn ten pláč? Musíte to strýčkovi Franzimu říct, aby mohl dát zase všechno do pořádku.“

„Já chci maminku!“ vykřikla holčička s copánky a „Mně se tady nelíbí!“ zafňukala dívka s důlky po neštovicích a „Chci jít domů!“ prohlásila pihovatá zrzka. Dvě nejmenší beze slova dál brečely.

Ritter se posadil uprostřed místnosti na podlahu, aby se dostal na úroveň dětí. „Už velmi brzo se vrátíte ke svým rodičům,“ řekl tak přesvědčivě, jak jen to dokázal. „Poslal jsem pro ně, a budou tak rádi, až vás uvidí, že vám dají tolik oříšků a sladkostí, že vás to zasytí na týden. Ted ale musíme ještě chvilku počkat. Pojdte ke mně a já vám povyprávím o mém vlkovi, Frekim.“

„Já se vlků bojím,“ pronesla zrzka.

„Frekiho se bát nemusíš. Je moc hodný a krotký. Taky je to ale pořádný nenasyt, neustále škemrá o svačinku. Položí mi packu na koleno a takhle se na mě podívá,“ Ritter udělal obličej jako žebrající Freki a dvě z dívek se zasmály, „a pak dělá *kňou-kňou-kňou*. To znamená: „Ach prosím, šéfe, prosíííím, nakrm svého hodného vlčka. Ach! Jsem tak hladový, že snad omdlím.“ Udělal z jedné ruky packu a melodramaticky si přiložil její hřbet k čelu. „Jestli mi dáš něco k jídlu, slibuji, že ti vyleštím boty a zametu podlahu, a taky umyju nádoby.“ Ted už se smály všechny holčičky, i ta nejmenší, nejstydlivější, které se pořád kutálely po tvářích slzy. „Tak co můžu dělat? Vezmu kousek masa, podržím ho a řeknu: „Kdo chce dobrotu? No kdo? Kdo?“ A co myslíte, že udělá Freki?“

„Řekne: „Já!““ zvolala zrzka a „Já! Já!“ napodobily ji ostatní.

„Ano, přesně to udělá. Běhá dokolečka dokola v malých kruzích a štěká *ňaf! ňaf! ňaf!* To znamená já! já! já!“

„A pak mu tu dobrotu dáte?“ zeptala se ta nejmenší a nejstydli-vější.

Ritter udělal žertovně pobouřený obličej. „No jistě, že dám. Kdo by dokázal odmítnout takového hodného hladového vlka? Já tedy ne!“

Mezitím už si mu dvě z dívenek vlezly na klín a ostatní se mač-kaly těsně kolem něj. Obejmul je pažemi, jemně si je přitáhl blíž a dál vyprávěl o Frekim: Jak je chytrý a nebojácný. Jak rychle umí běhat, a jak tiše. Dívky zmlkly, když jim popisoval, jak vlk loví

v lese zajíce: Najde jeho stopu po čichu. Zahlédne, jak před ním poskakuje jeho ocásek. Pak následuje náhlý výbuch rychlosti, když ho dohání. A pak křup, prask a polk.

„Umíte zvednout packu jako Freki?“ Všechny to uměly. „Umíte předstírat, že olizujete krev, jak to dělá on?“ Všechny to udělaly.

Ritter mluvil tiše a vtahoval holčičky do vlčího světa. Vedl je, když předstíraly, že jsou samy vlky. A jak se jejich myšlenky stávaly víc a víc vlčími, začal do nich pronikat vlastními myšlenkami.

Nebylo to snadné, protože do lidské mysli se ještě nikdy vstoupit nepokusil. Jak z morálních tak praktických důvodů mu to jeho instruktoři přísně zakázali. Věděl však, díky jistým oplzlým fámám o násilném svádění a mladých důstojnících, kteří byli zbaveni hodnosti i zvířete, než byli neprodleně popraveni, že to není nemožné.

A čím víc dívky myslely jako vlci, tím méně to bylo nemožné.

Ritter nebyl sentimentální člověk. Pyšnil se tím, že má jen pramálo falešných představ. Přesto i jeho šokovalo, jak snadno se ty děti vtělily do amorálního a nemilosrdného způsobu vlčího uvažování. Bylo pravdou, že je tím směrem pobízeli jak svými slovy, tak myšlenkami. Ale stejně. Bylo znepokojivé, jak malý byl rozdíl mezi malou dívkou a divokým predátorem.

Ritter se do svého úkolu zabral natolik, že málem promeškal chřestění štětců a kbelíků odhazovaných stranou, které se ozvalo z kaple. Nepřestával mluvit, tiše a konejšivě, zatímco se z chodby ozývaly kroky. Znělo to tak, že k nim jdou všichni jejich vězňatelé najednou.

V zámku se otočil klíč a Ritter pustil holčičky. „Podívejte, moji malí Frekiové!“ zvolal. „Tady jde vaše kořist!“

Dveře se otevřely a on vypustil svá vrčící a kousající vlčata přímo proti hrdlům tří zaskočených sabotérů.

Premiéra Haydnovy *Války v nebi* vysloužila svému uprchlickému rakouskému skladateli ovace vestoje, jež se zdály nekonečné. Pochopitelně, že vysloužila. Oratorium vyprávělo o nesmyslné rebelii proti přirozenému řádu, neochvějně věrnosti vojenských sil archanděla Michaela tváří v tvář nesmírné přesile a konečném triumfu dobra nad zlem, když v jejich zastoupení sestoupí na bojiště samotný Bůh. Politická alegorie nemohla být zjevnější. Rittera to velmi deprimovalo. Každopádně po hudební stránce si to dílo uznání zasloužilo. Když vycházeli z katedrály svatého Pavla, povšiml si, že si sir Toby brouká (falešně, pochopitelně) velkolepý a mrazivý refrén, který předznamenal Luciferův pád:

*Střemhlav z nadvzdušné jej oblohy
Moc věčná s pálením a s hroznou kázou
smetla zžehlého v prokletí bezedné
aby v nezlomných tu řetězech a trestném žáru dlel...**

Nebylo samozřejmě na škodu, že oratorium čerpalo z Miltonova nádherného jazyka.

„Pojďme se projít podél řeky,“ navrhl sir Toby. „Abychom vstřebali, co jsme slyšeli.“ Nebyl to ani tak návrh jako spíše zdvořilý rozkaz. Ritter, jenž byl vychován tak, aby rozuměl podobným nuancím, mu s příkývnutím vyhověl.

Uplynuly už dva dny od chvíle, kdy sir Toby vtrhl v čele malého kontingentu vojáků do převorství, jen proto, aby tam objevil mrtvoly sabotérů a pět krví přesycených holčiček. Až dosud neřekl ani slovo o tom, co následovalo. Ritter ale cítil, že se to blíží.

„Počkejte tady chvíli s Frekim,“ řekl siru Tobymu a vešel do pekárny. Když se vynořil s balíčkem hovézích pirohů, pokračovali v procházce.

U řeky se oba muži zastavili a opřeli se o cihlovou zídku nad kamennými schody vedoucími dolů k Temži. Byl odliv a roztroušená -hrstka příbřežních sběračů s košíky prohledávala stříbřité bahno jako

hejno jespáků. Obchodní lodě se houpaly na kotvách, se složenými plachtami a lucernami na přídi i na zádi, zatímco malé čluny rejdlily sem a tam po vodě, aby využily poslední chladné paprsky denního světla. Ritter položil masové pirohy na zídku a čekal.

Nakonec sir Toby promluvil: „Rodiče těch dívek jsou všichni shodně rozrušení tím, co jste jejich děti přiměl udělat.“

„Jejich dcery jsou naživu,“ odpověděl Ritter. „Měli by být vděční.“

„Trauma lze odstranit. V naší moderní době je nauka o mysli v mnoha směrech pokročilejší než nauka o těle. Řekl bych, že to vychází z důležitosti čarodějnictví. Jenže vzpomínky zůstanou. A kdo ví, co z těch vzpomínek vzejde, až z těch dívek vyrostou ženy?“

Ritter se obrátil čelem ke svému nadřízenému. „Kritizujete moje činy?“

„Ne ne, samozřejmě, že ne,“ odpověděl sir Toby. „Jenom... člověk by si mohl přát, aby vaši jinak obdivuhodnou schopnost improvizace doprovázel poněkud méně bezstarostný přístup k tomu, s čím se vaši nadřízení budou muset následně vypořádat. Nemluvte o vašem prokletém nezájmu o blahobyt dětí.“

„V tomto ohledu jsem typickým zástupcem své doby.“

Sir Toby odvrátil pohled od svého podřízeného a pohroužil se do rozjímání nad řekou. Nakonec si povzddechl a otočil se k Temži zády. „No, ukázalo se, že mám toho na srdci méně, než jsem si myslel. Vítr je chladný a myslím, že je čas, abychom se vydali každý ke svému příbytku.“

Nějakou chvíli kráčeli mlčky. Pak sir Toby řekl: „Zapomněl jste si tam pirohy. Na zídce u řeky.“

„Vážně? No, nemá cenu se pro ně vracet. Bezpochyby už ten balíček mezitím ukradl některý sběrač.“ Ritter si představil uličníka hltaajícího jídlo stejně nenasytně, jako by ho zhltal Freki, a slabě se pousmál. Možná, že se tam zítra vrátí a zapomene další balíček.

Řeka za nimi zmizela. Pak, protože si vzpomněl na předsevzetí, které učinil dříve toho dne, si Ritter odkáshal, aby si pročistil hrdlo. „Pane,“ řekl. „Znám jeden vtip. Kněz, ministr a rabín jedou náhodou stejnou drožkou. Najednou se objeví loupežník –“

Sir Toby zvedl ruku. „Ach, Rittere,“ pronesl. „Snad jste si nemyslel, že jsem ten požadavek myslel doslova, nebo ano?“

Poprvé vydáno v online magazínu Tor.com v září roku 2012.

Přeložil Ludovít Plata

Ilustrovala Žaneta Kortusová

MEDAILONEK MICHAEL SWANWICK

Americký autor (nar. 1950) je českým čtenářům dobře znám díky své povídkové tvorbě, vždyť za ni také získal pětikrát cenu Hugo, World Fantasy Award či Pamětní cenu Theodora Sturgeona. Knižně ji vydal hned v několika sbírkách, z nichž poslední je reprezentativní výběr **The Best of Michael Swanwick** (2008). Prozatím jsme se v českém překladu bohužel nedočkali žádného autorova románu, i když je rozhodně z čeho vybírat – jmenovat můžeme známou „hard fantasy“ dvojici **The Iron Dragon's Daughter** (1993) a **The Dragons of Babel** (2008) či samostatné tituly **In the Drift** (1985), **Vacuum Flowers** (1987), Nebulou oceněný **Stations of the Tide** (1991), **Jack Faust** (1997) a **Bones of the Earth** (2002). Ve svých posledních románech **Dancing with Bears** (2011) a **Chasing the Phoenix** (2015) zavítal do postapokalyptického světa, v němž mezi ruinami technologické civilizace prožívá svá dobrodružství dvojice hrdinů známá z několika dříve publikovaných příběhů. Námi aktuálně publikovaná povídka je třetí prací z cyklu vycházejícího v online magazínu *Tor.com*.

* překlad Josefa Juliuse Davida (John Milton: Ztracený ráj, Nakladatelství J. Otty, Praha, 1911)